

היום נלמד בעזרת ה':

דף צה

[ע"פ ביאור חכרותא]

ומאי היא מה שנאמר בפסוק "עניה ענתות"?

אף זה אינו אחד מהמסעות, אלא שעתיד ירמיה בן חלקיה ומתנבא עלה [על נבוכדנצר] ממקום ששמו ענתות [ו"עניה" לשון דיבור ונביאות היא]. דכתיב: "דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הכהנים אשר בענתות בארץ בנימין".

ותמהינן: היאך אנו דורשין שהמקרא "הקשיבי לישא" מדבר נבוכדנצר, מי דמי [וכי הדבר דומה]? הרי התם, במקרא שבספר ירמיה, נמשל נבוכדנצר לארי, ואילו הכא כתוב ליש!

אמר רבי יוחנן: ששה שמות יש לארי, אלו הן: ארי, כפיר, לביא, ליש, שחל, שחץ. ואם כן, היינו ארי, היינו ליש.

ותמהינן: אי הכי, ש"בת גלים", "לישה", ו"ענתות", אינן מן המסעות, הרי בצרו להון [פחתו להם] המסעות מעשרה, שהרי נותרו רק תשעה מסעות! ומבארין: "עברו מעברה" - תרתי נינהו [שני מקומות שונים הם].

ומאי האי דכתיב בהמשך המקרא: "עוד היום נבב לעמד"?

אמר רב הונא: עד אותו היום נשתייר עדיין עונש על ישראל מעונה של נוב עיר הכהנים, שהרג דואג בפקודת שאול את כל הכהנים שהיו שם. ואילו היה נלחם סנחריב בירושלים באותו היום, היה כובשה.

אמרי ליה כלדאי [החוזים בכוכבים] לסנחריב: אי אזלת האידנא [אם תלך היום] - יכלת לה [תוכל לה. תכבשנה]. ואי לא [ואם לא תלך היום] - לא יכלת לה [לא תוכל לכבשה].

אורחא דבעא לסגויי בעשרה יומא, סגא בחד יומא [דרך שבדרך כלל צריכה לקחת עשרה ימי הליכה, הלך הוא ביום אחד]. ואלו הם אותם עשר מסעות שנמנו לעיל.

כי מטו לירושלם [כשהגיעו לירושלים], **שדי ליה ביסתרקי** [הניחו עבורו לבושים זה על זה לגובה] **עד דסליק ויתיב מעילוי שורה** [עד שעלה וישב גבוה יותר מהחומה], **עד דחזויה לכולה ירושלם** [עד שיכול היה לראות את כל ירושלים].

כי חזייה - איזוטר בעיניה [כשראה אותה - נעשית קטנה ובזויה בעיניו].
אמר: הלא דא היא קרתא דירושלם דעלה ארגישית כל משיריתי [זו היא העיר ירושלים, עליה הטרחתני את כל חילי], **ועלה כבשית כל מדינתא** [ובשבילה כבשתי את כל המדינה]? **הלא היא זעירא וחלשא מכל כרכי עממא דכבשית בתקוף ידי** [הרי היא קטנה וחלשה מכל כרכי העמים שכבשתי בחוזק ידי]!

עלה וקם ומניד ברישיה, מוביל ומייתי בידיה על טור בית מקדשא דבציון, ועל עזרתא דבירושלם [עמד, והיה מניד בראשו, ומוליך ומביא בידו על הר בית המקדש שבציון, ועל העזרה שבירושלים].

אמרי [אמרו] **אנשי חילו: נישדי ביה ידא האידנא** [נשלח בה יד היום]!
אמר להו סנחריב: תמהיתו [תימה הוא] **להלחם היום, שהרי אנו עייפים מן הדרך!**
למחר אייתי לי כל חד וחד מיניכו גולמו הרג מיניה [למחר יביא לי כל אחד מכם חתיכה מן החומה], **ונבקענה!**

מיד: "ויהי לבילה ההוא, ויצא מלאך ה', ויך במחנה אשור מאה שמונים וחמשה אלף. וישכימו בבקר, והנה כלם פגרים מתים".

אמר רב פפא: היינו דאמרי אינשי [זהו שאומרים האנשים]: **בת דינא - בטל דינא** [כיון שלן הריב, דהיינו, שעבר לילה על הריב, בטל הריב]. **וכמו כן כאן, מפני שלא נכבשה בו ביום, לא הצליח כבר למחרת.**

והיות והזכירה הגמרא את ענין עוון נוב, מדברת הגמרא עוד בענין זה.
כתוב בספר שמואל: "וישבי בנב אשר בילידי הרפה, ומשקל קינו שלש מאות משקל נחשת, והוא חגור חדשה, ויאמר להכות את דוד".
מאי "וישבי בנב"?

אמר רב יהודה אמר רב: איש שבא על עסקי נוב.
שכך היה מעשה, כפי שמסופר בספר שמואל [פרק כא]:
כשברח דוד משאול, הגיע לנוב עיר הכהנים, ונתן לו אחימלך הכהן חרב וצידה לדרך. לאחר מכן סיפר על כך דואג לשאול, ואז ציוה עליו שאול להרוג את הכהנים, והרג שאול את כל אנשי נוב. ובעון זה נהרג דואג האדומי, ונהרגו שאול ושלשת בניו כשנלחמו עם פלישתים.

אמר ליה הקדוש ברוך הוא לדוד: עד מתי יהיה עון זה, של נוב עיר הכהנים, טמון בידך? שהרי על ידך נהרגה נוב עיר הכהנים, ועל ידך נטרד דואג האדומי, ועל ידך נהרגו שאול ושלשת בניו!

במה רצונך להענש, האם בכך שיכלו זרעך, או שתמסר אתה ביד אויב? אמר לפניו: רבוננו של עולם! מוטב אמסר אני ביד אויב, ולא יכלה זרעי. יומא חד נפק לשכור בזאי [יום אחד יצא דוד לצוד חיות ועופות]. אתא שטן ואידמי ליה כטביא [בא השטן, ונדמה לו כצבי]. פתק ביה דוד גירא - ולא מטייה [ירה בו דוד חץ, ולא השיגו].

משכיה [משך אותו] השטן באופן זה, עד דאמטייה [שהביאו] לארץ פלשתים. כדחזייה [כשראה אותו] ישבי בנוב, שהיה אחיו של גלית, אמר: היינו האי דקטליה לגלית אחי [הנה זה שהרג את גלית אחי].

כפתיה [כפת אותו], קמטיה ואותביה ושדייה תותי בי בדייא [הכניעו תחת בד שמועכין בו זיתים, וישב עליו למעכו].

אתעביד ליה ניסא [נעשה לו נס], מכא ליה ארעא מתותיה [ונתרככה הארץ תחתיו, ולא ניזוק].

היינו דכתיב בספר תהלים, שאמר דוד: "תרחיב צעדי תחתיו ולא מעדו קרסלי". ההוא יומא אפניא דמעלי שבתא הוה [בין השמשות של ערב שבת היה]. אבישי בן צרויה הוה קא חייף רישיה בארבעא גרבי דמיא [חפף את ראשו בארבעה סאין של מים], חזינהו כתמי דמא [וראה בהם כתמי דם].

איכא דאמרי: אתא יונה, איטריף קמיה [באה יונה, והיתה טורפת ומחבטת עצמה לפניו, והומה ומצטערת]. אמר אבישי: כנסת ישראל ליונה אימתילא [נמשלה], שנאמר: "כנפי יונה נחפה בכסף", שמע מינה, דוד מלכא דישראל בצערא שרי [שריו בצער].

אתא לביתיה - ולא אשכחיה [הלך אבישי לביתו של דוד, ולא מצאו שם]. אמר בליבו, תנן: אין רוכבין על סוסו של מלך, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשין בשרביטו.

בשעת הסכנה מאי, האם אז מותר? אתא שאיל בי מדרשא [בא ושאל בבית המדרש], אם מותר לרכב על סוסו של מלך בשעת הסכנה.

אמרו ליה: בשעת הסכנה - שפיר דמי. רכביה לפרדיה [רכב אבישי על פרדו של המלך], וקם ואזל, קפצה ליה ארעא [נתקצרה לו הדרך].

בהדי דקא מסגי [תוך כדי שהיה מהלך], **חזייה לערפה אמיה** [ראה את ערפה אמו של ישבי] **דהוות נוולא** [שהיתה טווה].

כי חזייתה, פסקתה לפילכה, שדתייה עילוייה, סברא למקטליה [כשראתה אותו, ניתקה את הפלך שהיה בידה, וזרקתו עליו, כי חשבה להרגו כך].

כשראתה שלא פגעה בו, **אמרה ליה: עלם, אייתי לי** [הבא לי] **את הפלך!**

פתקיה בריש מוחה [זרקו אבישי על ראשה], **וקטלה** [והרגה].

כד חזייה [כשראה אותו] **ישי בנוב, אמר: השתא הוו בי תרין, וקטלין לי** [עתה יהיו שנים נלחמים בי, ויהרגוני!]

פתקיה לדוד לעילא [זרק את דוד למעלה באויר], **ודץ ליה לרומחיה** [ונעץ את הרומח תחתיו, כשחודו כלפי מעלה]. **אמר בליבו: ניפול עלה - ונקטל** [יפול דוד על הרומח, ויהרג].

אמר אבישי שם, ועל ידי כך אוקמיה [העמידו] **לדוד בין שמיא לארעא, ולא נפל.**

ותמהינן: **ונימא ליה איהו** [שיאמר דוד עצמו שם, ויציל את עצמו]?

ואמרין: **אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורין**. והיינו טעמא, משום שאין דעתו מכוונת לומר את השם.

בינתיים, על ידי אמירת השם נתרחקו מן המקום.

אמר ליה יואב לדוד: מאי בעית הכא [מה אתה עושה כאן]?

אמר ליה: הכי אמר לי קודשא בריך הוא, שעלי לבחור במה להענש, והכי אהדרי ליה [וכך ענית לו], שרצוני שאמסר ביד אויב.

אמר ליה: אפיך צלותיך [הפוך תפילתך, ובקש להענש בכך שיכלה זרעך], כי מה לך בצער בניך? כך אומרים האנשים: **בר כך קירא ליזבון** [בן בנך ימכור שעוה] - **ואת לא תצטער.**

אמר ליה: אי הכי - סייע בהדן [אם כן, סייע בידי על ידי תפילתך, שישנה הקדוש ברוך הוא את עונשך].

היינו דכתיב: **"ויעזר לו אבישי בן צרויה"**, ואמר רב יהודה **אמר רב: שעזרו בתפלה.**

אמר אבישי שוב שם - ואחתיה [והוריד את דוד, שהיה תלוי עד אז בין שמים לארץ].

הוה קא רדיף ישיבי בתרייהו [רדף ישיבי אחריהם].

כי מטא קובי [כשהגיעו לכפר ששמו קובי, הנמצא בין ארץ פלשתים לארץ ישראל], **אמרי** [אמרו דוד ואבישי זה לזה]: **קום ביה** [עמוד כנגדו], ואל תברח, ונכנו יחד.

שהם היו בקיאים בשמות המקומות, ולכן אמרו ששם המקום רומז לכך, שיוכלו לעמוד כנגדו ולהרגו.

ומכל מקום עדיין חששו מפניו, והמשיכו לברוח.

כי מטא למקום ששמו בי תרי, אמרי: בתרי גוריין קטלוא לאריא [שני גורים הרגו את האריה]. ששם המקום רומז לכך.

אמרי ליה לישבי: זיל אשתכח לערפה אימיך בקיברא [לך ומצא את ערפה אמך בקברה], שהרגנוה.

כי אזכרו ליה שמא דאימיה, כחש חיליה, וקטליה [כשהזכירו לו את שם אמו, תשש כחו, והרגוהו].

היינו דכתיב: "אז נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא תכבה את נר ישראל".

תנו רבנן: שלשה אנשים היו, שקפצה [שנתקצרה] להם הארץ:

אליעזר עבד אברהם,

ויעקב אבינו,

ואבישי בן צרויה.

ועתה מבארת הגמרא מנין לנו שקפצה להם הדרך:

אבישי בן צרויה - הא דאמרן [זה שאמרנו לעיל, שכשרכב על הפרדה לחפש את דוד, קפצה לו הדרך].

אליעזר עבד אברהם - דכתיב כשהלך לחפש אשה ליצחק, שאמר ללבן ובתואל: **"ואבא היום אל העין". למימרא, דהוא יומא נפק** [מוכת, שבאותו היום יצא מלפני אברהם, וכבר באותו יום בא לארם נהרים].

יעקב אבינו - מנין לנו שקפצה לו הדרך?

דכתיב: "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", משמע, שהגיע לחרן. ומצד שני **כתיב: "ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש",** ואותו מקום הוא בית אל, משמע שלא הגיע לחרן, אלא לן בדרך בבית אל!

אלא, כך היה המעשה. באמת הגיע יעקב לחרן. **כי מטא** [כשהגיע] **לחרן, אמר** בליבו: **אפשר** [האם יתכן כדבר הזה], **שעברתי על המקום שהתפללו בו אבותי,** בית אל, **ואני לא התפללתי בו?**

בעי למיהדר [רצה לחזור על עקבותיו, וללכת לבית אל].

כיון דהרהר בדעתיה למיהדר [כיון שרק הרהר בדעתו לחזור] - **קפצה ליה ארעא.** **מיד - "ויפגע במקום".** שהלשון "ויפגע במקום" משמע שמיד פגעו ומצאו המקום, ונתקרב אליו.

[דבר אחר: אין פגיעה - אלא תפלה. שנאמר: "ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי"].

"וילן שם כי בא השמש". בתר דצלי - בעי למיהדר [לאחר שסיים יעקב את תפילתו, ביקש לחזור לדרכו, וללכת לחרן].

אמר הקדוש ברוך הוא: צדיק זה בא לבית מלוני, יפטר בלא לינה?

מיד בא השמש. וזהו שנאמר "וילן במקום כי בא השמש". שאם שקעה השמש בזמנה, היה לו לכתוב "ויבא השמש". אלא משמע, שהיה בדעתו של יעקב לחזור לחרן, כי היה עוד היום גדול. כיון שראה שבא השמש פתאום, שלא בזמנו, נתן דעתו לישן שם.

והיינו דכתיב בהמשך, לאחר שנאבק יעקב במלאך: "ויזרח לו השמש". ויש לתמוה, **וכי לו בלבד זרחה? והלא לכל העולם כולו זרחה!**

אלא אמר רבי יצחק, כך הוא פירוש הפסוק: **שמש שבא בעבורו,** ששקעה מוקדם יותר במיוחד עבורו, כדי שישאר לישן בבית אל - **אף זרחה בעבורו.** עתה חוזרת הגמרא למה שאמרנו לעיל, שדוד הפך תפילתו, והתפלל שיענש בכך שיכלה זרעו, וכעצת אבישי.

ומנלן דכלה זרעיה דדוד?

דכתיב בספר מלכים: "ועתליה אם אחזיהו ראתה כי מת בנה ותקם ותאבד את כל זרע הממ לכה".

ותמהינן: **והא אשתייר ליה יואש** [והרי יואש נותר בחיים, כפי שמסופר שם], ואם כן, לא כלה כל זרעו של דוד?

ומתריצין: **התם נמי,** כשהרג שאול את כל אנשי נוב עיר הכהנים, **אשתייר אביתר.** **דכתיב: "וימלט בן אחד לאחימלך בן אחטוב ושמו אביתר".** והיות ועונשו של דוד שיכלה זרעו, היה על שנהרגו אנשי נוב, מדה כנגד מדה, לכן, כשם שבנוב נשתייר אחד, ולא כלו כולם, אף לדוד נשתייר אחד מזרעו.

אמר רב יהודה אמר רב: אלמלא לא נשתייר אביתר לאחימלך בן אחיטוב במעשה נוב עיר הכהנים, **לא נשתייר מזרעו של דוד שריד ופליט.** שהרי רק משום שנשתייר אביתר, לא נענש דוד שיכלה זרעו לגמרי. ועתה חוזרת הגמרא לדבר בעניינו של סנחריב.

אמר רב יהודה אמר רב: בא עליהם סנחריב הרשע בארבעים וחמשה אלף איש בני מלכים יושבים בקרונות של זהב, ועמהן שגלונות [מלכות] וזונות. ובשמינים אלף גבורים לבושי שריון קליפה, ובששים אלף אחוזי חרב רצים לפניו, והשאר פרשים.

וכן באו על אברהם, כשנלחם בארבעת המלכים.

וכן עתידין לבוא עם גוג ומגוג.

במתניתא תנא: אורך מחנהו של סנחריב היה ארבע מאות פרסי [פרסה]. רחב צואר סוסיו היה ארבעים פרסי. סך כל החיילים שבמחנהו היה מאתים וששים ריבוא אלפים חסר חד [פחות אחד].

בעי אביי: האם כוונת הברייתא שמהמאתים וששים רבוא אלפים היה חסר חד ריבואי [ריבוא אחד], או שמא כוונת הברייתא שהיה חסר חד אלפא [אלף אחד], או שהיה חסר מאה, או שהיה חסר רק חד? ומסקינן: תיקו.

תנא: החיילים הראשונים של סנחריב עברו את הירדן בשחי. [בשחיה. ששטו הסוסים בירדן ועברו], ועל ידי כן התחילו להתמעט המים. **שנאמר:** "וחלף ביהודה שטף ועבר". ומשום שנתמעטו המים על ידי כת החיילים הראשונה, החיילים האמצעיים עברו כבר ברגליהם, בקומה זקופה, שהיו המים מגיעים רק עד צוארם, ולא היו צריכים לשחות. **שנאמר:** "עד צואר יגיע".

והאחרונים - העלו עפר ברגליהם. שעל ידי ריבוי החיילים שעברו לפניהם, יבש הירדן לגמרי, ולא היו בו מים כלל.

ולא מצאו מים בנהר לשתות, עד שהביאו מים ממקום אחר ושתו. **שנאמר:** "אני קרתי ושתיתי מים וגו'." ["קריתי" - לשון מקור. שהיו צריכים להביא מים ממקור אחר].

ותמהינן: וכי היו חיילותיו של סנחריב רבים כל כך? והכתיב: "ויצא מלאך ה' ויכה במחנה אשור מאה ושמונים וחמשה אלף, וישכימו בבקר והנה כלם פגרים מתים"! ואיך שנינו בברייתא שהיו מאתים וששים רבוא אלפים?

אמר רבי אבהו: הללו, אותם מאה ושמונים וחמשה אלף שהוזכרו במקרא שמתו, ראשי גייסות הן. אבל באמת היו חיילים רבים יותר, וכולם מתו.

אמר רב אשי: דיקא נמי דכתיב בנבואת מפלת אשור: "לכן ישלח האדון ה' צבאות במשמניו רזון". משמע - כשמינים דאית בהו [בחשובים שיש בהם].

אמר רבינא: דיקא נמי, דכתיב: "וישלח ה' מלאך ויחד כל גבור חיל ונגיד ושר במחנה וגו' ויבא בית אלהיו ומיציאי מעיו שם הפילוהו בחרב". מוכח שאלו שהוזכרו שמתו, היו ראשי גייסות גבורי חיל וכו'.

ומסקינן: שמע מינה.

במה הכם [באיזה אופן הכה המלאך את מחנה אשור]?

רבי אליעזר אומר: ביד הכם. שנאמר: "וירא ישראל את היד הגדולה". לא נאמר "יד הגדולה", אלא "היד הגדולה". משמע, יד הידועה. והיא היד שעתידה ליפרע מסנחריב.

רבי יהושע אומר: באצבע הכם. שנאמר: "ויאמרו החרטמים אל פרעה אצבע אלהים היא". היא אצבע שעתידה ליפרע מסנחריב.

רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר: אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל: מגלך נטושה [האם מגלך שחוזתה ומחודדת להרוג את אלו]? אמר לפניו: רבונו של עולם, כבר נטושה ועומדת היא מששת ימי בראשית. שנאמר: "מפני חרבות נדדו וגו'" [נוסף הפסוק "מפני חרב נטושה"].

רבי שמעון בן יוחי אומר: אותו הפרק זמן בישול פירות היה. אמר לו הקדוש ברוך הוא לגבריאל, שהוא המלאך הממונה על בישול הפירות: כשאתה יוצא לבשל פירות - אגב כך הזקק להם לחילו של סנחריב, להרגן. שנאמר: "מדי עברו יקח אתכם כי בבקר בבקר יעבר ביום ובלילה והיה רק זועה הבין שמועה וגו'". "מדי עברו" היינו אגב שהוא עובר שם.

אמר רב פפא: היינו דאמרי אינשי: אגב אורחך - לבעל דבכך אישתמע [כשתלך לדרכך לפי תומך, אגב כך התראה לשונאך - והפחידו].

ויש אומרים: בחוטמן נשף בהן - ומתו. שנאמר: "וגם נשף בהם ויבשו". רבי ירמיה בר אבא אמר: כפיים ספק להם - ומתו. שנאמר: "וגם אני אכה כפי אל כפי והנחתי חמתי".

רבי יצחק נפחא אמר: אזנים גלה להם [פתח את אזניהם], ועל ידי כן שמעו שירה מפי חיות - ומתו. שנאמר: "מרממתך נפצו גוים".

וכמה נשתייר מהם, מחילו של סנחריב?

רב אמר: עשרה בני אדם. שנאמר: "ושאר עץ יערו מספר יהיו ונער יכתבם". מוכח, שהנשאר מחילו של סנחריב, הוא במספר שנער יכול לכתוב. כמה נער יכול לכתוב - עשרה. שאף ילד קטן, שאינו יודע לכתוב, יכול להטיף טיפת דיו, וליצור את האות "י", שהיא עשרה.

ושמואל אמר: תשעה נשארו מהם. שנאמר: "ונשאר בו עללת כנקף זית שנים שלשה גרגרים בראש אמיר, ארבעה חמשה בסעפיה". והיינו, שכפי שכשנוקפין את עץ הזית [כשמכים אותו כדי להשיר את זיתיו], נשארים בו שנים ושלשה גרגרים, כך לא ישארו בהם, בחילו של סנחריב, אלא דבר מועט, ארבעה חמשה. וארבעה וחמשה ביחד - תשעה הם.

רבי יהושע בן לוי אמר: ארבעה עשר נשארו. שנאמר שנים שלשה וכו' ארבעה וחמשה. וסך כל המנין המוזכר בפסוק, שנים שלשה, וארבעה וחמשה, הם ארבעה עשר.

רבי יוחנן אמר: חמשה נשתיירו מהם. והם סנחריב ושני בניו, נבוכדנצר, ונבוזראדן.

ומנין לנו שהם נשתיירו?

נבוזראדן - גמרא [כך קיבלו חכמים].

נבוכדנצר - דכתיב כשראה את חנניה מישאל ועזריה בכבשן האש: "ורוה די רבעאה דמה לבר אלהין" [והיה עמם עוד רביעי, שדומה למלאך]. ואי לא דחזייה, מנא הוה ידע [ואם לא שראה נבוכדנצר את המלאך מימיו, מהיכן ידע שהוא דומה למלאך]?! אלא מוכח שהוא היה מאנשי חילו של סנחריב, וראה את המלאך גבריאל כשהכה אותם.

סנחריב ושני בניו - דכתיב: "ויהי הוא משתחוה בית נסרך אלהיו ואדורמלך ושראצר בניו הכהו בחרב". מוכח שהם נשתיירו באותו זמן, ורק לאחר מכן הכו בניו של סנחריב את אביהם.

אמר רבי אבהו: אלמלא המקרא דלהלן כתוב - אי אפשר לאמרו [לא היה אפשר לאמרו]:

דכתיב: "ביום ההוא יגלח ה' בתער השכירה בעברי נהר במלך אשור את הראש ושער הרגלים וגם את הזקן תספה". והיינו, שהקדוש ברוך הוא עצמו יגלח את סנחריב מלך אשור, וכדלהלן.

אתא קודשא בריך הוא, ואדמי ליה כגברא סבא [בא הקדוש ברוך הוא, ונגלה אל סנחריב כאדם זקן].

אמר ליה לסנחריב: כי אזלת לגבי [כשתלך אל] מלכי מזרח ומערב, דאייתינינהו לבנייהו [שהבאת את בניהם] כדי להלחם בירושלים, ועתה קטלתינהו [נהרגו], מאי אמרת להו [מה תאמר להם, כיצד תינצל מהם]?

אמר ליה: ההוא גברא בההוא פחדא נמי יתיב [אכן, גם אני חושש מכך, שאיני יודע מה לומר להם].

אמר ליה סנחריב: היכי נעביד?